

Ivica Smolec, Velika Gorica, Hrvatska

KARPATSKA VODOPIJA

<http://www.ivica.info/haiku.html>

Moram propješačiti tim putem da se čim prije vratim. Preda mnom je barem sat vožnje preko Karpata a zatim još nekoliko sati do mađarske granice, po lošim cestama. Zanjela me ljepota ovih planina, predaleko sam odlutao. A ovaj put je prašan i neravan. Sjedam u travu sa strane da odmorim bolne noge i vadim cigaretu. Pored mene vižljast grmić korova, nekoliko plavih cvjetova gleda me.

Plavi, beskrajno nebesko svijetloplavi, cvjetovi gledaju me nježno! Jesam li dobio sunčanicu? Kažu da je sunce u planinama jako.

Kraj ceste biser -
vodopija u cvatu.
Sestrica moja!

Vjetrić diže prašinu s puta i lijepi je na moje znojno lice. Dim rumunjske cigarete i prašina ulaze mi u oči. Brišem oči, skidam poklopac s objektiva, hvatam biljku u tražilo. Ne valja, sunce je s krive strane. Dižem se i obilazim ju, pazim da na nju ne padne moja sjena. Sad je sve u redu, slika bi bila savršena – kad bi na filmu bilo još mjesta! Imam rezervni film u autu ali auto je u Sinaiji a ja sam na planini. Žao mi je, malena, samo ja ću te pamti. Pričat ću o tebi.

Prolazi traktor, nizbrdo. Vuče prikolicu punu drva. Nasmiješeno, tamnoputo lice, pozdrav i nekoliko toplih riječi koje nisam razumio pa odgovaram osmijehom. Oblak prašine prekriva mene i vodopiju.

Prašina se razišla, vodopija i ja opet dišemo. Toliko sam prašan da ću se morati dobro umiti i promijeniti majicu čim se vratim do auta. I biljka je prašna, stabalce, grančice, lišće – sve osim cvjetova koji me i dalje gledaju i, čini mi se, smiješe se, još čišći, još neviniji, još ljepši!

Hej, vodopijo,
najskromniji cvijete,
plavi dragulju!

Pozdravljam ju, na hrvatskom, i odlazim. Dugi put me čeka, bit ću kod kuće poslije ponoći. Sunce me prži dok silazim u civilizaciju.

U Mađarskoj vozim kroz pljusak, počela me boljeti glava. Na hrvatskom autoputu, kod Kutine, kroz maglu vidim rotirajuća plava svjetla. Začudo, prva asocijacija u mom mozgu je grmić vodopije kraj prašnog puta u Karpatima.

Bila je to najduža i najnapornija vožnja u mom životu. Više od tisuću dvjesto kilometara, u devetnaest sati, kroz tri države. Ulazim u stan, ljubim obitelj, odjeven padam potrbuške na krevet. Ludi mozak još je budan...

U Karpatima
jedna vodopija
sanja o meni.

PR

— DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>